

[BOEK IN BEELD]

I DO NOT WANT TO DISAPPEAR SILENTLY INTO THE NIGHTKatrien De Blauwer,
Avarie, 178 blz., €40.

★★★★★

HET MYSTERIE VAN DE KNIP

In *I Do Not Want to Disappear Silently Into the Night* komen de fotocollages van Katrien De Blauwer thuis in de wereld van filmregisseur Michelangelo Antonioni.

Het was een bescheiden schokgolfje dat in 2012 door de fotografiewereld ging toen niet volbloed fotografen Rinko Kawauchi of Pieter Hugo, maar wel John Stezaker met de Deutsche Börse Photography Prize aan de haal ging. Stezaker fotografeert zijn beelden namelijk niet zelf, maar construeert ze door foto's uit oude magazines en postkaarten te verknippen en opnieuw samen te kleven tot vaak surrealistische resultaten. Stezakers winst plaatste de ietwat verloren kunst van fotocollage en fotomontage opnieuw in de schijnwerpers. Het is in dat licht dat ook het mysterieuze knip- en plakwerk van Katrien De Blauwer, die haar materiaal eveneens vindt in magazines en boeken uit vervlogen tijden, alsmaar zichtbaarder wordt. Terecht, want de Antwerpse hanteert de schaar en de lijm subtiel en secuur, wat vaak tot intrigerende juxtaposities leidt.

I Do Not Want to Disappear Silently Into the Night plaatst het werk van De Blauwer in het universum van filmregisseur Michelangelo Antonioni. Haar collages, zwanger van betekenis, gaan er een even elegante als enigmatische dialoog aan met contextloze tekstflarden uit onafgewerkte filmscenario's van de Italiaanse meester. Tussen de covers van dit buitengewone boek – een concept van Giuliana Prucca van uitgever Avarie – voelt het voor De Blauwer allicht als thuiskomen, gezien ze in Antonioni niet zomaar een inspiratiebron, maar veeleer een zielsverwant vindt inzake beeldstijl, sfeer en montage.

In haar collages focust De Blauwer vaak op lijf en leden, op houding of handeling. Scherp detail echter is dat ze de blik pertinent ontwijkt – ogen, tenzij gesloten, belanden steevast in de papiermand. Komt er schroom aan te pas? Is een blik te direct, te persoonlijk? Het zegt veel over het belang van deze daad. Niet in het samenvoegen, maar in het snijden ligt de essentie van het werk. Of zoals John Stezaker het vorig jaar nog in *The Guardian* beschreef: 'In een foto snijden heeft iets heel vreemds, zelfs iets ontstellends. Soms voelt het alsof ik door vlees snijd.' STEFAN VAN THUYNE

Ogen - tenzij gesloten - zijn er in de fotocollages van Katrien De Blauwer niet te zien. Elke blik wordt pertinent ontweken.

© AVARIE/KATRIEN DE BLAUWER